

Arrest

nr. 93 955 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOURGEOIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Lagos en behorende tot de Ishan etnie. U groeide op in Lagos, ging er naar school en woonde er tot u uw land verliet. De laatste drie jaar voor uw vertrek woonde u op (...) Street, Iyana-Ipaja, Lagos. U bent Christen en ging naar de kerk in Lagos, waar u A.B. leerde kennen. A.B. was een Hausa uit het noorden, maar hij was buschauffeur in Lagos, hoewel hij soms ook in andere steden reed. U raakte vrij snel zwanger van hem, maar hij verdween vlak na de geboorte van uw zoon in 1999. Om uzelf en uw zoon te onderhouden verkocht u fruit bij een bushalte aan een kruispunt (Fagba Junction). Regelmatig kwam u daar vrienden van Ali tegen, collega’s

van hem die met de bussen reden en soms fruit bij u kochten. Aanvankelijk zocht u hem, vooral op momenten dat u hulp nodig had met schoolgeld of andere financiële zaken vroeg u de chauffeurs of ze hem soms nog gezien hadden, maar ze hadden steeds excuses. Hij was altijd juist vertrokken, of weer op reis. Na een tijdje gaf u het op hem te zoeken, hoewel u soms nog naar hem informeerde bij zijn vrienden, bijvoorbeeld wanneer u hen tegenkwam op de bus. Dit was eerder uit beleefdheid, u verwachtte niet echt nog iets van hem te horen, daar u hem niet meer gezien had sinds vlak na de geboorte van uw zoon, dertien jaar geleden. Eind vorig jaar hoorde u van één van zijn vrienden dat Ali terug in Lagos was. Iemand moet hem verteld hebben waar u werkte, want hij kwam u daar opzoeken. Hij informeerde naar het kind en vertelde dat hij nu moslim geworden was. Hij zei ook dat hij met u wilde trouwen en dat u zich moest bekeren tot de Islam. U deed dit af als een grap en lachte ermee. Maar na een aantal weken zei hij het weer. Hij bleef maar terugkomen en dit jaar, omstreeks januari, februari, werd het ernstiger. Toen dreigde hij u te laten vermoorden als u zich niet zou bekeren of met hem zou trouwen. Hij dreigde ook de kerk op te blazen waartoe u behoorde. Aangezien u nu merkte dat hij het hem ernst was, ging u naar de politie. U werd tweemaal doorverwezen, om uiteindelijk bij het hoofdstation in Ikeja, Lagos aan te komen. Daar zei men echter dat ze u niet konden helpen. Ze konden u toch moeilijk een politiemann mee naar huis geven, of onrust verspreiden bij de mensen aan Fagba junction. Toen u wegging gaf één van de politiemannen u de raad om weg te blijven bij het kruispunt, want eens gevisieerd zou u niet meer met rust gelaten worden. Aangezien de politie u niet kon helpen ging u bij vrienden te rade. Uw oom raadde u aan te vertrekken zodra u de kans had. Een andere goede vriendin, mama Blessing, zei dat u best kon onderduiken. U ging niet meer naar huis terug, maar dook onder bij vrienden. U durfde enkel 's avonds van de ene naar de andere plek verhuizen. Zo kwam u ook E. tegen, die vaak fruit van u had gekocht. Hij zou helpen het land uit te raken. Eens in België aangekomen, wilde hij dat u hem 75000 euro zou betalen voor de reis. Dit geld moest u verdienen door zich te prostitueren. U stelde voor dat u ander werk zou doen, maar volgens E. zou dat niet genoeg opbrengen en te lang duren. Toen hij naar buiten ging om eten te halen keek u hem na door het raam, vervolgens nam u uw zoon en liepen jullie samen de andere kant uit, zodat u hem niet zou tegenkomen. U vroeg iemand om hulp en kwam bij een protestantse kerk uit. Via hen kwam u bij de politie terecht. U vroeg op 12 maart 2012 asiel aan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster beroept zich verder op een klaarblijkelijke beoordelingsfout. Verzoekster geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden geachte bepalingen en meent dat ten onrechte werd geoordeeld dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en al evenmin een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen.

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In de mate dat verzoekster stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom zij niet aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming zou voldoen, kan worden verwezen naar hetgeen in 2.8.1. zal worden gesteld. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zoals ook blijkt uit de theoretische uiteenzetting die zij bijbrengt aangaande de motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende overtuigende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u slechts weinig informatie kan geven over B. Ali, de vader van uw kind (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U vertelt dat u hem leerde kennen in de kerk, minder dan een jaar voor de geboorte van uw zoon (zie CGVS p. 9). Tijdens uw zwangerschap zagen jullie elkaar af en toe (CGVS p. 10). U weet niet waar hij vandaan komt, enkel dat hij Hausa is en met een bus rijdt (CGVS p. 5). Toch zou deze man, die u amper kent en die u verliet na exact één keer zijn zoon gezien te hebben (CGVS p. 9), na 13 jaar plots weer opdagen (CGVS p. 9). Niet alleen blijkt hij plots teruggekomen te zijn, maar ook verklaart u dat hij nu moslim geworden was en wilde dat u ook moslim zou worden en met hem zou trouwen (CGVS p. 9). Het lijkt eerder onwaarschijnlijk dat een man die 13 jaar lang niet heeft omgekeken naar zijn zoon, na zijn bekering tot de Islam de christelijke moeder van die zoon plots terug zou opzoeken met de boodschap dat hij haar wil trouwen en dat zij zich ook tot de Islam moet bekeren.

Verder bent u opvallend vaag over het aantal keren dat hij u opzocht en over de tijd die verstreek tussen de verschillende gebeurtenissen die u beschrijft. U stelt eerst dat u niet meer weet hoeveel keer hij kwam, maar dat er de laatste keer dat hij kwam niet meer gelachen werd, het was een bedreiging (CGVS p. 11). Verder stelt u dat hij enkel de laatste keer zei dat hij u zou vermoorden en dat u toen meteen naar de politie ging (CGVS p. 12). U weet niet hoe lang dit was na de eerste keer dat hij langskwam, maar het was begin dit jaar (CGVS p. 12), rond januari, februari (CGVS p. 11). Als verklaring voor uw onwetendheid over het aantal keer dat hij langskwam stelt u dat u geen gevoelens meer had voor hem en het dus zoveel mogelijk uit uw hoofd probeerde te zetten (CGVS p. 12). Men zou nochtans verwachten dat het niet zo makkelijk te vergeten is wanneer een man die u al dertien jaar niet meer gezien heeft, maar naar wie u wel regelmatig op zoek ging (CGVS p. 10) plots weer opduikt. Enigszins tegenstrijdig met de hierboven besproken uitspraak stelt u dan ook dat u er niet naar uitkeek dat hij zou terugkomen (CGVS p. 12), wat wil zeggen dat u er toch wel degelijk mee in uw hoofd zat. Evenmin weet u hoeveel tijd er zat tussen het moment waarop u hoorde dat hij terug in Lagos was en

het moment waarop hij u op de markt kwam opzoeken. Dit verklaart u eveneens, weinig overtuigend, door te stellen dat u het uit uw hoofd probeerde te zetten (CGVS p.10).

Over de manier waarop u hoorde dat B. Ali weer in Lagos was legt u bovendien strijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat u eind vorig jaar naar de garage ging om hem te zoeken en dat één van de chauffeurs zei dat hij terug was. U ging naar zijn vroegere woonplaats, maar daar bleek hij niet te zijn, waarna u opnieuw naar de garage ging om te vragen of de chauffeurs wisten waar hij woonde (CGVS p. 9). Naderhand stelt u, in een andere context, dat u regelmatig naar hem op zoek ging wanneer u hulp nodig had voor het onderhoud van het kind. Na enige tijd zou u echter gestopt zijn met zoeken (CGVS p.10). Wanneer vervolgens wordt opgemerkt dat u toch nog tot eind vorig jaar actief naar hem op zoek ging, verklaart u nu dat u niet echt naar hem op zoek ging, maar dat u gewoon naar hem informeerde wanneer u op een bus zat bij een chauffeur die hem kende. U zorgde immers al zo lang alleen voor uw kind. Eigenlijk informeerde u gewoon uit beleefdheid naar Ali, bijvoorbeeld door te zeggen: "Hoe is het met je vriend?". Maar dit keer zei de chauffeur dat hij hem inderdaad gezien had. (CGVS p. 10) Het feit dat u dit gebeuren twee maal op een totaal verschillende manier beschrijft, maakt dat uw relaas nog weinig geloofwaardig overkomt.

Uw verklaringen over de bescherming die u probeerde in te roepen bij de politie in Lagos zijn bijgevolg evenmin geloofwaardig. U verklaart dat u van het politiestation op Fagba junction werd doorverwezen naar het politiestation van Agege en vervolgens naar het grote politiestation van Ikeja (CGVS p. 11). Daar zouden ze u wandelen gestuurd hebben met de opmerking dat ze u moeilijk een politieman zouden kunnen meegeven om steeds bij u te blijven, en dat ze ook geen onrust konden veroorzaken in de buurt van Fagba Junction, door er vragen te stellen over B. Ali (CGVS p. 11). Eén politie-agent zou u wel geadviseerd hebben om niet meer terug te keren naar Fagba Junction (CGVS p. 11). U stelt dat de politie zich zelf ook niet veilig voelt in dit soort situaties (CGVS p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat mensen die verdacht worden een aanslag te willen plegen wel degelijk worden gearresteerd en ondervraagd. Hoewel de aanslagen voornamelijk in het noorden plaatsvinden is men ook elders alert op verdachte personen (zie informatie administratief dossier). Het lijkt dus eens te meer weinig geloofwaardig dat in die context een moslim zou aankondigen dat hij een kerk zal opblazen als er aan een bepaalde eis niet voldaan wordt, zoals u met betrekking tot B. Ali beweert (CGVS p. 11), want zo is zijn identiteit immers al op voorhand bekend en kunnen er maatregelen getroffen worden, in de kerk zelf, of tegen hem specifiek.

Wat betreft de problemen die u verhinderen terug te keren naar Nigeria kan het volgende worden opgemerkt: U verklaart twee problemen te hebben. Eerst ging het enkel om Ali B., die u naar het leven zou staan, tenzij u zich zou bekeren en met hem zou trouwen (CGVS p. 13). Zoals reeds vermeld kan er weinig geloof gehecht worden aan dit relaas. Verder stelt u dat Emeka, de man die u hielp naar België te komen, nog 75000 euro van u wil, en dat het voor hem makkelijker is om u in Nigeria te vermoorden dan om het in België te doen (CGVS p. 14). Dit vreest u omdat u hoorde wat er soms met meisjes die uit de prostitutie komen gebeurt. Er is echter geen reden om aan te nemen dat Emeka u zou willen vermoorden. U vertelt dat hij op uw vraag eten ging halen en u achterliet in zijn huis, vanwaar u blijkbaar zonder veel problemen kon vertrekken (CGVS p. 8). Sindsdien heeft u hem niet meer gezien of gehoord (CGVS p.14).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U geeft een geboortecertificaat af van uzelf en van uw zoon en ook een verklaring van uw oom betreffende uw identiteit en die van uw zoon. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto van u of uw zoon voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u (of uw zoon) wel degelijk de personen zijn die door dit document worden bedoeld. Bijgevolg vormen ze geen bewijs van uw identiteit of die van uw zoon, maar hoogstens een aanwijzing hiervoor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het komt verzoekster toe om de bevindingen van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Uiteraard volstaat een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de door haar geschonden geachte normen daartoe niet.

2.6.1. Verzoekster herhaalt vooreerst dat zij in eerste instantie vervolging vreest van de vader van haar kind omdat ze weigerde met hem te trouwen en zich te bekeren tot de Islam. De verwerende partij weet, zo stelt zij, dat het belangrijk is voor een moslimman om zijn kind *“te sturen naar zijn religie en in dit geval kan alleen worden gedaan door het huwelijk en de omzetting van de verzoekster”*. Het feit dat zij niet veel informatie over hem kan geven is normaal, *“omdat de verzoekster zelf snel te verklaren viel zwanger en dat de heer A.B. links”*. Dat zij het aantal keren dat hij haar opzocht niet kon geven en niets kon zeggen over de tijd die verstreek tussen de verschillende gebeurtenissen die zij beschrijft is begrijpelijk omdat ze niet verwachtte nog iets van hem te horen. Zij voegt daaraan toe : *“Dat de verzoekster heeft uiteengezet dat zij voor het eerst zelf gezocht naar nieuws van de heer A.B. ontvangt dan na verloop van tijd had ze geleerd om haar leven te maken zonder hem en alleen vragen aan klanten, collega’s van de heer B.A.”*.

2.6.2. In eerste instantie acht de Raad het, samen met de verwerende partij, niet aannemelijk dat de vader van verzoeksters kind, die zij leerde kennen minder dan een jaar voor de geboorte van haar zoon en die haar verliet na één keer zijn zoon te hebben gezien na 13 jaar plots weer zou komen opdagen na zijn bekering tot de Islam, verzoekster, christen, terug zou opzoeken met de boodschap dat hij met haar wil trouwen en zij zich ook tot de Islam moet bekeren. Verzoeksters argument dat het logisch is dat een man zijn zoon zou willen bekeren tot zijn eigen godsdienst doet hieraan geen afbreuk. Daarbij komt nog dat verzoekster amper informatie kan geven over deze man, onaannemelijk vaag is over het aantal keren dat hij haar opzocht en over de tijd die verstreek tussen de verschillende door haar beschreven gebeurtenissen. Dat verzoekster deze informatie niet kon geven omdat zij niet verwachtte dat hij nog terug zou opduiken, is niet aannemelijk. Immers, indien dat zo al zou zijn, dan zou het moment van zijn terugkeer en de daaropvolgende gebeurtenissen net in haar geheugen moeten gegrift zijn, zodat mag worden verwacht dat zij daarover gedetailleerde verklaringen zou afleggen, ontdaan van alle vaagheid. Voorts mag niet worden voorbijgegaan aan de zwaarwichtige vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop zij zou hebben vernomen dat B.A. weer in Lagos was – verzoeksters warrige uiteenzetting in haar verzoekschrift dienaangaande is, voor zover al te begrijpen, niet meer dan een post-factumverklaring die geen afbreuk doet aan de vaststellingen die werden gemaakt op grond van haar verklaringen en die onvermijdelijk leiden tot de ongeloofwaardigheid ervan. Verzoeksters stelling dat er geen tegenstrijdigheid werd gevonden in haar asielrelaas kan dan ook niet worden bijgetreden. Haar verwijzing naar rechtspraak die stelt dat tegenstrijdigheden de aanvraag slechts ongegrond kunnen maken indien ze betrekking hebben op de essentiële elementen van het relaas doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing: de vaagheden en tegenstrijdigheden hebben wel degelijk betrekking op de kern van het relaas. Eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot verzoeksters verklaringen over haar zoektocht naar bescherming nadat de vader van haar zoon ermee bedreigd had een kerk te zullen oplazen die verre van plausibel te noemen zijn om de in de bestreden beslissing vermelde redenen en niet te rijmen vallen met de informatie in het administratief dossier, luidens dewelke mensen die ervan verdacht worden een aanslag te plegen wel degelijk worden gearresteerd en ondervraagd hetgeen *in casu* des te meer opgaat, nu de identiteit van B.A. bekend is.

2.6.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van B.A.

2.7.1. Verzoekster verwijst voorts naar E., de man die haar hielp naar België te komen, en stelt dat deze man nog 75 000 euro van haar tegoed heeft, en dat hij haar om die reden zal vermoorden, hetgeen makkelijker zou gaan in Nigeria dan in België. Thans in haar verzoekschrift stelt zij dat internationale organisaties erkennen dat mensen tot prostitutie worden gedwongen om hun smokkelaar te betalen en voegt daaraan toe :

“Dat er wordt zelfs gesteld dat vaak dit soort contract wordt afgesloten door een voodoo-ritueel, juju, die de geheimhouding van deze transactie onder leiding van een lid van de familie van het meisje moet bewaren”.

2.7.2. Verzoekster doet in wezen niet meer dan verwijzen naar een algemene situatie met betrekking tot het lot van vrouwen die, om hun smokkelaar te vergoeden, tot de prostitutie zijn veroordeeld, maar maakt hiermee geenszins aannemelijk dat zij daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd door E. Immers

gaat zij voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij zelf verklaarde dat E. op haar vraag eten ging halen en haar achterliet in zijn huis, vanwaar zij zonder veel problemen kon vertrekken en waarna zij E. nooit meer heeft gezien of gehoord, zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging in Nigeria omwille van E., die zich overigens op Belgisch grondgebied zou bevinden. Verzoekster heeft derhalve evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt omwille van vermeende problemen met E.

2.8.1. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekster haar problemen met B.A. en E. niet aannemelijk heeft weten maken en dus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster stelt dan wel, wat de toetsing van haar asielaas betreft aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming, dat de bestreden beslissing hieromtrent niet is gemotiveerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.8.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster brengt geen andere gegevens bij dan deze die haar ongeloofwaardige asielaas constitueren. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.9. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS